

centration enten hos den lovgivende, den udøvende eller hos den dømmende magt; vi deler dem altså i de tre.

Hvis ikke vi delte den i de tre, kunne vi have en stor magtkoncentration ét sted, som vi kendte det med den enevældige konge, så det er nogle vigtige elementer at få ind i det. Det gælder både i Danmark, og det gælder universelt. Jeg har engang været ude for et meget mærkeligt gensvar, da jeg var på en FAC-forhandlingmission i Tyrkiet kort tid efter militærets magtøvertagelse, og dér mødte præsidenten, der hed general Evren; han er nu død. Han lagde hovedet lidt på skrå, og så sagde han: Det er da mærkeligt, at der kommer en fra Skandinavien, der siger det, for i den danske grundlov står, at kongen gør sådan og sådan. Jeg måtte jo så vedstå, at vi havde en grundlov, som måske på papiret sagde sådan og sådan, men at vi alligevel havde en forståelse for, hvordan tingene skulle være.

Jeg tror, det i og for sig er noget af det samme, som har besjælet professor Ole Espersen, tidligere justitsminister og nuværende menneskerettighedskommissær for Østersøområdet, når han på sin færd rundt omkring i verden og her i de seneste år specielt i Baltikum har skrevet det brev, han nylig skrev til statsministeren, hvor han rejste en lang række spørgsmål og havde nogle ønsker og forslag om, hvordan tingene skulle ændres.

I Det Radikale Venstre har det igennem årene været en hjertesag at drøfte en ny, en anden, måske en revideret grundlov, så vi fik en tydeligere opdeling af disse magtinstanser inden for staten. Vi har holdt grundlovsseminarer, udenrigsministeren, Niels Helveg Petersen, har skrevet bøger, og det er og forbliver en hjertesag i Det Radikale Venstre. Det er muligt, at vi i fremtidige regeringsgrundlag skal have det med ind i forhandlingerne, sådan at det bliver en lidt klarere opgave for fremtidige regeringer at tage fat i disse ting.

Nu er det ikke grundloven, der er til debat i dag, men tredelingen af magten, som er en af disse vigtige ting, men jeg har med stor tilfredshed noteret mig statsministerens udsagn, til-sagn, løfte, fastslåen af, at tidspunktet er rigtigt til at overveje, om der kan findes en tydeligere måde at markere og understrege domstolens særlige stilling, når det drejer sig om deres administrative og bevillingsmæssige forhold, og senere hen i talen var statsministeren så også inde på spørgsmålet om rekrutteringen af dom-

merne, og hvorfra dommerne kommer. Så det er fint, i hvert fald så langt, så godt.

Men den drøftelse, vi har i dag, er blevet kaldt for utidig, fordi Domstolsudvalget ikke er færdigt med sin betænkning. Vi hører til de partier, som til fulde vil respektere, at udvalget skal aflevere sin betænkning, og jeg vil derfor ikke falde i den grøft, som jeg har hørt i hvert fald én ordfører gøre her fra talerstolen: På forhånd at sige, at der er ting, som man ikke vil kunne sige ja til.

Hvad nu hvis Domstolsudvalget kommer ud med en model, der hedder at lægge domstolene det ene, det andet eller det tredje sted væk fra Justitsministeriet? Man har da i hvert fald ikke lagt op til en fordomsfri diskussion af, hvad Domstolsudvalget vil komme med, når man netop på forhånd har sagt fra over for det.

I mit parti kan vi godt se, at der er fordele og ulemper ved det ene og det andet og det tredje, men der er et eller andet mærkeligt formynderisk i, at vi står her fra talerstolen og spørger, hvor domstolene så skal ligge. Hvad med, at domstolene lå hos sig selv? Er det en helt umulig tanke? Er det en helt umulig tanke, at domstolene skulle kunne administrere sig selv? Der er nogle, der siger, at hvis nu domstolene oprettede et generalsekretariat, fik en generaldirektør og selv skulle administrere de bevillinger, som Folketinget naturligvis skulle vedtage ved finansloven – for dér vedtager vi jo også de bevillinger, som den anden statsmagt, regeringen, skal bruge – så kunne man ikke holde samråd om de ting, der foregår ved domstolene.

Men skal vi holde samråd om det? Det kunne måske føre til en klarere opdeling, sådan at vi folketingsmedlemmer – og det rammer bredt til højre og til venstre i salen, os alle sammen – ikke fristedes til at drøfte ting, der i og for sig ligger uden for vores område. Men sker der en budgetoverskridelse ved domstolene, så må de selvfølgelig stå til ansvar derfor. Det kan måske ligefrem være en strafbar handling, der er foretaget, og så står der jo i grundloven, at dommerne afskediges ved dom, og så kunne der køre sådan en retssag, og der ville være revisorer, som havde til opgave at finde ud af, hvordan pengene blev anvendt.

Men nu vil jeg ikke selv gå ind i en dybt detaljeret diskussion af disse ting, for så ville jeg træde mig selv over tærne og ikke afvente, som jeg synes vi rettelig bør – dér lægger jeg mig også statsministerens ord på sinde – den